

Arrest

nr. 298 885 van 18 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. GEENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker werd op 28 april 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 9 september 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die op 25 maart 2022 bij arrest nr. 270 475 tevens verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

1.3. Op 6 december 2022 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaarde dit volgende verzoek om internationale bescherming op 13 maart 2023 niet-ontvankelijk.

1.5. Op 12 juni 2023 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.6. De commissaris-generaal verklaart dit tweede volgende verzoek om internationale bescherming op 23 augustus 2023 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) 1986 te Oroumieh in Iran. U behaalde uw diploma van dierenarts aan de universiteit van Ourimieh. U wilde graag verder studeren in Europa en koos er dan ook voor om in België uw studies verder te zetten. U behaalde aan de universiteit Antwerpen nog een diploma biomedische wetenschappen.

Tijdens uw eerste jaar aan de universiteit, in 2017, kwam u via een medestudent in contact met het christendom. In maart van dat jaar woonde u voor het eerst een kerkdienst bij. Na wat meer vieringen bijgewoond te hebben, zichzelf verder geïnformeerd te hebben over het christendom en de religie vergeleken te hebben met de islam, koos u voor het christendom. In maart 2019 bekeerde u zich dan ook tot deze religie. Eind september 2019 keerde u terug naar Iran voor een familiebezoek. Vlak voor uw vertrek vertelde u uw ouders over uw bekering. Tijdens uw verblijf in Iran voelde u zich angstig, waarop u na vijf dagen terugkeerde naar België. Na lang overwegen en gesprekken met mensen in uw omgeving, besloot u in 2020 een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat u vreesde een celstraf te krijgen in Iran en er uw burgerrechten te verliezen. Op 5 juli 2020 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties. Op 2 september 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw shenasnameh, uw identiteitskaart, een foto waarop u te zien bent in een kerk, een filmpje waarop u te zien bent in een kerk, een mail in verband met uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en een screenshot van mailverkeer in verband met uw afspraak bij de DVZ. Op 9 september 2021 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de door u aangehaalde problemen geen geloof kon worden gehecht en u er niet in geslaagd bent te overtuigen vanuit een oprechte overtuiging bekeerd te zijn. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), dewelke op 25 maart 2022 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 6 december 2022 diende u zonder België te verlaten een eerste volgend verzoek in. In uw eerste volgend verzoek verklaarde u dat u in 2010 zonder medeweten van uw familie trouwde met een vrouw die 15 jaar ouder is dan u en een dochter heeft die drie jaar jonger is dan u. U stelde dat wanneer uw ouders dit in 2017 te weten kwamen, zij u drie dagen aan een radiator ketende. Twee weken lang kon u het huis niet verlaten. Toen uw schoonbroers te weten kwamen dat jullie getrouwd waren, vernielde zij uw wagen en kwamen ze ruzie maken bij u. Toen u uw ouders over uw problemen vertelde, vroegen zij u uw relatie stop te zetten. U deed dit niet en bleef bedreigingen krijgen van uw schoonbroers. Voordat u Iran verliet bent u ook officieel getrouwd, hetgeen uw familie pas recent te weten kwamen. Zij werden door het Ettelaat ondervraagd in het kader van uw deelname aan manifestaties in België die gericht waren tegen het Iraanse regime. Uw vrouw werd eveneens ondervraagd. Uw familie kwam via de familie van een vriend met wie u communiceerde en wiens telefoon in beslag werd genomen ook te weten dat u bekeerde tot het christendom. Omwille van voorgaande problemen verklaarde u te vrezen dat de Iraanse autoriteiten, uw familie of uw schoonfamilie u van het leven zullen beroven. Ter staving van uw eerste volgend verzoek legde u volgende documenten neer: twee USB sleutels, uw huwelijksakte incl. vertaling, twee foto's van uw huwelijk, documenten aangaande uw tijdelijk huwelijk, de identiteitsdocumenten van uw vrouw, achttien foto's van u en uw vrouw, vijf screenshots aangaande videogesprekken tussen u en uw vrouw, twaalf beelden van uzelf op manifestaties in België, acht beelden van uzelf in een kerk te België, vijf foto's van uw doopsel en uw doopcertificaat.

Op 20 maart 2023 nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een nietontvankelijkheidsbeslissing in uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming omdat u teruggreep naar uw initiële verklaringen aangaande uw bekering en er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweringen aangaande uw huwelijk. Bijgevolg bracht u geen elementen aan die de kans op internationale bescherming vergroten. U diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Op 12 juni 2023 diende u zonder België te verlaten een tweede volgend verzoek in. In uw tweede volgend verzoek verklaart u dat de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering een juridische procedure zijn opgestart tegen u, en u veroordeeld werd door de revolutionaire rechtbank tot twaalf jaar en zes maanden. Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat in Iran (d.d. 7/6/2023), een contract tussen u en uw advocaat waarbij u toelating geeft om uw zaak te behandelen (d.d. 18/4/2023), vonnis van de rechtbank (d.d. 28/2/2023), dagvaarding van de rechtbank (d.d. 26/12/2022) en een uitnodiging om te verschijnen voor een ondervraging (d.d. 27/11/2022).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte vermeende problemen met de Iraanse autoriteiten en de oprechtheid van uw vermeende bekering tot het christendom. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. In uw eerste volgend verzoek bracht u geen element of feit aan dat de kans op internationale bescherming kon vergroten. U greep louter terug naar uw vermeende bekering en problemen in dat kader en beweerde problemen gekend te hebben met uw familie en uw schoonfamilie omwille van uw huwelijk. Geen van deze elementen konden ertoe leiden dat uw verzoek onder een nieuw licht bekeken werd. Bijgevolg werd er een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen waartegen u geen beroep indiende. Bijgevolg staat de beoordeling van uw eerste en uw tweede verzoek vast voor zover u een nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten. Dit is in uw huidige verzoek niet het geval.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat u problemen kent omdat de autoriteiten op de hoogte zijn gekomen van uw bekering, zij een juridische procedure zijn gestart en u veroordeeld werd tot twaalf jaar en zes maanden cel (verklaring tweede volgend verzoek, 7/7/2023, vraag 17), grijpen geheel terug naar uw initieel verzoek om internationale bescherming waarin u stelde bekeerd te zijn tot het christendom. Uw bekering werd reeds als ongeloofwaardig beschouwd door het CGVS en de RvV. Door wederom te verwijzen naar uw vermeende bekering en nieuwe gebeurtenissen te verklaren die volledig in het verlengde hiervan liggen, herstelt u de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotief op geen enkele manier.

Uw verklaringen aangaande uw gearresteerde vriend F. (verklaring tweede volgend verzoek, vraag 17) en uw vermeende activiteiten binnen een Belgische kerk of op betogingen in België (verklaring tweede volgend verzoek, vraag 18), werden in het kader van uw eerste volgend verzoek beoordeeld en kon evenmin overtuigen. In uw huidig verzoek herhaalt u slechts de problemen van F. en verklaart u nu beter op de hoogte te zijn. Tevens benadrukt u dat u in België nog steeds politiek en religieus actief bent. U laat echter na dit engagement te staven. Bovendien werd er in uw eerste volgend verzoek geoordeeld dat uw engagement in België niet van die aard is dat er een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aangenomen kon worden. Nergens uit uw huidig verzoek blijkt dat dit engagement een ander karakter aangenomen zou hebben. Bijgevolg laat u door het louter hernemen van deze verklaringen in uw huidige verzoek geen nieuw licht op de gedane beoordeling schijnen.

De documenten die u in het kader van uw vermeende problemen neerlegt, met name een brief van uw advocaat in Iran (d.d. 7/6/2023), een contract tussen u en uw advocaat waarbij u toelating geeft om uw zaak te behandelen (d.d. 18/4/2023), vonnis van de rechtbank (d.d. 28/2/2023), dagvaarding van de

rechtbank (d.d. 26/12/2022) en een uitnodiging om te verschijnen voor een ondervraging (d.d. 27/11/2022), kunnen evenmin een nieuw licht op de gedane beoordeling laten schijnen. Naast het gegeven dat u met deze stukken voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig bevonden werden, hetgeen u op geen enkele manier weerlegt, betreffen deze stukken kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan nagegaan worden. Voorgaande doet dan ook danig afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Niet in het minst daar uit de toegevoegde informatie blijkt dat vervalsingen vlot verkrijgbaar zijn en zulke stukken makkelijk te fabriceren zijn mits handig knip-en plakwerk. Overigens kan er verwacht worden dat u ten minste gewag gemaakt zou hebben van het bestaan van enkele van deze stukken. De dagvaarding voor de rechtbank (d.d. 26/12/2022) en uitnodiging voor een ondervraging (d.d. 27/11/2022) dateren immers van voor uw gesprek bij de DVZ in het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming (8/2/2023). U verklaarde in dat kader dagelijks in contact te staan met uw vrouw (verklaring eerste volgend verzoek, 08/02/2023, vraag 22). Bijgevolg kan er verwacht worden dat indien u daadwerkelijk werd opgeroepen voor een ondervraging of om te verschijnen bij de rechtbank, u dit in dat kader dan ook zou hebben opgeworpen. Kennelijk bleek u zelfs na de beslissing in uw vorige verzoek niet gehaast om deze elementen op te werpen daar u pas ruim twee maanden later op basis van deze stukken een volgend verzoek indiende, hoewel u sinds medio april al een volmacht gegeven zou hebben aan uw advocaat. Derhalve kan moet het aanbrengen van deze stukken als erg laattijdig beschouwd worden hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze stukken.

Gelet op het geheel van bovenstaande, dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van de artikelen 57/5ter, 57/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Tevens voert hij de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de 'redelijke termijn'.

Vooreerst bekritiseert verzoeker het gegeven dat de bestreden beslissing door de commissaris-generaal niet werd getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er wordt in dit verband aangevoerd dat nergens wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd en dat naast artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet ook de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden geschonden.

Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting van de formele motiveringsplicht. Hij meent dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden werd doordat verzoeker niet in kennis werd gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd.

Voorts stelt verzoeker dat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 samen gelezen met artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt omdat verweerder niet gemotiveerd heeft waarom er geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft. Hij verwijst hierbij naar 's Raads rechtspraak en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Verder bespreekt verzoeker artikel 57/6/2 op een theoretische wijze, waarna hij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten.

Verzoeker stelt bijkomende verklaringen te hebben afgelegd en aanvullende documenten te hebben overgemaakt in het kader van een volgend verzoek tot internationale bescherming. Hij meent dat hij geen andere mogelijkheden heeft dan het bijbrengen van bijkomende verklaringen en documenten om de commissaris-generaal te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

In het verzoekschrift wordt vervolgd dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om de verklaringen en documenten die een verzoeker om internationale bescherming bijbrengt, zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Hij betoogt dat een loutere verwijzing naar een eerder genomen beslissing niet als afdoende kan worden beschouwd.

Verzoeker vervolgt dat hij het oneens is dat de commissaris-generaal zijn bijkomende verklaringen onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen met zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Verzoeker meent dat het hem hierdoor onmogelijk wordt gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Verder stelt verzoeker vast te houden aan zijn eerdere asielmotieven wat erop wijst dat hij consistent is. Hij betoogt dat hetgeen hij verklaarde tijdens het volgend verzoek om internationale bescherming in lijn ligt met zijn vorige verklaringen omdat hij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn en hij een vrees heeft voor de Iraanse autoriteiten. Verweerder kan hierom niet bij voorbaat stellen dat zijn bekering, actueel, nog steeds als ongeloofwaardig moet worden beschouwd, aldus verzoeker.

Verzoeker beklemtoont dat hij aanvullende verklaringen en documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat door de Iraanse autoriteiten een juridische procedure werd opgestart wegens zijn bekering. Er wordt toegelicht dat de gevoerde procedure in Iran uitmondde in een veroordeling door de revolutionaire rechtbank tot een gevangenisstraf van twaalf jaar en zes maanden. Er wordt in dit verband aangestipt dat verzoeker in het verlengde hiervan eveneens verwees naar zijn activiteiten binnen de Belgische kerk en de betogingen waaraan hij deelnam. Ook wordt verwezen naar de bijgebrachte brief van verzoekers advocaat in Iran, een contract tussen verzoeker en zijn advocaat waarbij hij de toelating geeft aan zijn advocaat om zijn zaak te behandelen, een dagvaarding voor de rechtbank, een vonnis en een uitnodiging om te verschijnen voor een ondervraging.

Voorts is verzoeker het niet eens met de beoordeling van de documenten die bewijswaarde worden ontzegt omdat het louter kopieën zijn terwijl geen vormelijke opmerkingen worden gemaakt over de documenten en evenmin blijkt dat ze tegenstrijdig zouden zijn aan zijn verklaringen. De loutere stelling van verweerder dat verzoeker deze documenten "laattijdig" zou hebben bijgebracht is volgens verzoeker niet ernstig. Hij stelt hieromtrent dat verweerder het tijdstip miskent waarop hij op de hoogte is gebracht van de veroordeling. Er wordt nader aangegeven dat verzoeker vervolgens een advocaat onder de arm nam in Iran en zijn advocaat vervolgens verdere stappen nam om zijn dossier uit te zoeken, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Verzoeker besluit dat er ten onrechte werd besloten dat hij geen nood aan internationale bescherming heeft.

2.2. Stukken

Verweerder brengt op 29 november 2023, volgend op een beschikking van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 november 2023 overeenkomstig artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, verzoekers dossier aangaande zijn tweede beschermingsverzoek van 6 december 2022 bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar verzoeker bekritiseert dat de bestreden beslissing geen motivering verschaft waarom de wettelijk vereiste termijn van tien dagen bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en er evenmin wordt gemotiveerd waarom geen persoonlijk onderhoud plaatsvond, kan de Raad geen schending van de motiveringsplicht vaststellen. Verzoeker toont immers niet aan dat deze omissies en de huidige weergegeven motivering hem niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de huidige bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft de kritiek inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van tien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, vierde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de nietontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109).”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel (binnen een termijn van tien werkdagen) te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd.

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift echter geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn volgende verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij meent dat verweerder in de bestreden beslissing had moeten motiveren waarom hij niet uitgenodigd werd voor een persoonlijk onderhoud. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk wordt verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker

voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 7 juli 2023, tweede pagina, onder de hoofding "MOTIEVEN"). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds bij de DVZ aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de 'redelijke termijneis', kunnen zodoende niet aangenomen worden.

2.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. In het kader van zijn huidig volgende verzoek om internationale bescherming volhardt verzoeker in de eerder aangehaalde vluchtmotieven waaronder zijn bekering en politieke activiteiten. Verzoeker licht toe dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn gekomen van zijn bekering en er een juridische procedure

werd opgestart waarbij hij werd veroordeeld door de revolutionaire rechtbank tot een gevangenisstraf van 12 jaar en 6 maanden (en twee jaar ballingschap).

Verzoeker heeft ter staving van zijn tweede volgend beschermingsverzoek volgende documenten neergelegd op het CGVS: een brief van zijn advocaat te Iran van 7 juni 2023; een contract van 18 april 2023 tussen hem en zijn advocaat waarbij verzoeker volmacht geeft om zijn zaak te behandelen; een vonnis van de rechtbank van 28 februari 2023; een dagvaarding van de rechtbank van 26 december 2022 voor aanmelding en een dagvaarding van 27 november 2022 voor ondervraging.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

2.3.4.2. In de bestreden beslissing wordt op terechte wijze gemotiveerd dat het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.4.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoeker aangaande zijn vervolgingsvrees door de Iraanse autoriteiten wegens zijn bekering en politieke activiteiten, merkt de Raad op dat verzoeker deze elementen reeds heeft aangebracht in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming hetgeen al eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“Er dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangebrachte vermeende problemen met de Iraanse autoriteiten en de oprechtheid van uw vermeende bekering tot het christendom. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. In uw eerste volgend verzoek bracht u geen element of feit aan dat de kans op internationale bescherming kon vergroten. U greep louter terug naar uw vermeende bekering en problemen in dat kader en beweerde problemen gekend te hebben met uw familie en uw schoonfamilie omwille van uw huwelijk. Geen van deze elementen konden ertoe leiden dat uw verzoek onder een nieuw licht bekeken werd. Bijgevolg werd er een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen waartegen u geen beroep indiende. Bijgevolg staat de beoordeling van uw eerste en uw tweede verzoek vast voor zover u een nieuw element aanbrengt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk kan vergroten. Dit is in uw huidige verzoek niet het geval.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name dat u problemen kent omdat de autoriteiten op de hoogte zijn gekomen van uw bekering, zij een juridische procedure zijn gestart en u veroordeeld werd tot twaalf jaar en zes maanden cel (verklaring tweede volgend verzoek, 7/7/2023, vraag 17), grijpen geheel terug naar uw initieel verzoek om internationale bescherming waarin u stelde bekeerd te zijn tot het christendom. Uw bekering werd reeds als ongeloofwaardig beschouwd door het CGVS en de RvV. Door wederom te verwijzen naar uw vermeende bekering en nieuwe gebeurtenissen te verklaren die volledig in het verlengde hiervan liggen, herstelt u de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielmotief op geen enkele manier.

Uw verklaringen aangaande uw gearresteerde vriend F. (verklaring tweede volgend verzoek, vraag 17) en uw vermeende activiteiten binnen een Belgische kerk of op betogingen in België (verklaring tweede volgend verzoek, vraag 18), werden in het kader van uw eerste volgend verzoek beoordeeld en kon

evenmin overtuigen. In uw huidig verzoek herhaalt u slechts de problemen van F. en verklaart u nu beter op de hoogte te zijn. Tevens benadrukt u dat u in België nog steeds politiek en religieus actief bent. U laat echter na dit engagement te staven. Bovendien werd er in uw eerste volgend verzoek geoordeeld dat uw engagement in België niet van die aard is dat er een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aangenomen kon worden. Nergens uit uw huidig verzoek blijkt dat dit engagement een ander karakter aangenomen zou hebben. Bijgevolg laat u door het louter hernemen van deze verklaringen in uw huidige verzoek geen nieuw licht op de gedane beoordeling schijnen.”

Met betrekking tot deze reeds aangehaalde asielmotieven, kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en 's Raads arrest nr. 270 475 van 25 maart 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In deze zin kan verzoeker dan ook geenszins gevolgd worden in het betoog dat het verwijzen naar een eerder verzoek/arrest van de Raad dat op hem betrekking heeft geen afdoende argument zou zijn.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn asielmotieven zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoeker voornamelijk verder borduurt op ditzelfde relaas en volhardt in zijn bekering en politieke activiteiten, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Met betrekking tot de neergelegde documenten in het kader van het huidig volgend verzoek heeft de commissaris-generaal op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“De documenten die u in het kader van uw vermeende problemen neerlegt, met name een brief van uw advocaat in Iran (d.d. 7/6/2023), een contract tussen u en uw advocaat waarbij u toelating geeft om uw zaak te behandelen (d.d. 18/4/2023), vonnis van de rechtbank (d.d. 28/2/2023), dagvaarding van de rechtbank (d.d. 26/12/2022) en een uitnodiging om te verschijnen voor een ondervraging (d.d. 27/11/2022), kunnen evenmin een nieuw licht op de gedane beoordeling laten schijnen. Naast het gegeven dat u met deze stukken voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig bevonden werden, hetgeen u op geen enkele manier weerlegt, betreffen deze stukken kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan nagegaan worden. Voorgaande doet dan ook danig afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Niet in het minst daar uit de toegevoegde informatie blijkt dat vervalsingen vlot verkrijgbaar zijn en zulke stukken makkelijk te fabriceren zijn mits handig knip-en plakwerk. Overigens kan er verwacht worden dat u ten minste gewag gemaakt zou hebben van het bestaan van enkele van deze stukken. De dagvaarding voor de rechtbank (d.d. 26/12/2022) en uitnodiging voor een ondervraging (d.d. 27/11/2022) dateren immers van voor uw gesprek bij de DVZ in het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming (8/2/2023). U verklaarde in dat kader dagelijks in contact te staan met uw vrouw (verklaring eerste volgend verzoek, 08/02/2023, vraag 22). Bijgevolg kan er verwacht worden dat indien u daadwerkelijk werd opgeroepen voor een ondervraging of om te verschijnen bij de rechtbank, u dit in dat kader dan ook zou hebben opgeworpen. Kennelijk bleek u zelfs na de beslissing in uw vorige verzoek niet gehaast om deze elementen op te werpen daar u pas ruim twee maanden later op basis van deze stukken een volgend verzoek indiende, hoewel u sinds medio april al een volmacht gegeven zou hebben aan uw advocaat. Derhalve kan moet het aanbrengen van deze stukken als erg laattijdig beschouwd worden hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen en de authenticiteit van deze stukken.”

Verzoeker beklemtoont de neergelegde documenten en bekritiseert verweerders vormelijke appreciatie doch brengt geenszins valabele argumenten bij die deze concrete beoordeling van de documenten die steun vindt in de beschikbare landeninformatie kunnen ombuigen. Bovendien heeft verweerder zich niet

beperkt tot de vaststelling dat deze stukken verder bouwen op een ongeloofwaardig vluchtrelaas alsook dat hun authenticiteit niet kan worden nagegaan, doch ook pertinent opgemerkt dat deze stukken laattijdig werden aangebracht hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en de authenticiteit van deze stukken.

Verzoeker repliceert in dit verband dat verweerder het tijdstip miskent waarop hij op de hoogte is gebracht van de veroordeling. Er wordt in het verzoekschrift nader aangegeven dat verzoeker vervolgens een advocaat onder de arm nam in Iran zoals blijkt uit het contract van 18 april 2023 en zijn advocaat vervolgens verdere stappen nam om zijn dossier uit te zoeken waarbij wordt gewezen op de brief van 7 juni 2023. Verzoeker kan met zijn blote bewering dat hij pas later op de hoogte werd gebracht van de veroordeling waardoor hij pas op 18 april 2023 een advocaat aanstelde die verdere stappen nam om zijn dossier uit te zoeken zoals blijkt uit de brief van 7 juni 2023 waarop verzoeker vervolgens een nieuw beschermingsverzoek indiende op 12 juni 2023 geenszins afbreuk doen aan voorgaande bevindingen van verweerder. Verzoeker brengt immers geenszins valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de terechte vaststelling dat de dagvaardingen reeds dateren van november/december 2022 zijnde van voor zijn gesprek bij de DVZ in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek en hij dagelijks contact had met zijn echtgenote zodat redelijkerwijze kon verwacht worden dat indien verzoeker daadwerkelijk werd opgeroepen voor een ondervraging of om te verschijnen bij de rechtbank, hij dit in dat kader dan ook zou hebben opgeworpen en hij bovendien pas ruim twee maanden later op basis van deze stukken een volgend verzoek indiende, hoewel hij sinds medio april al een volmacht gegeven zou hebben aan zijn advocaat, dit nadat hij wist dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte waren gekomen van zijn activiteiten (Verklaring volgend verzoek van 7 juli 2023, vraag 17).

Daarnaast moet nog beklemtoond worden dat wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, reeds in het kader van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom.

Door te volharden in zijn bekering tot het christendom, zijn eerder opgeworpen vluchtmotieven en zijn politieke activiteiten in België te benadrukken, brengt verzoeker geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn en kan hij voorgaande vaststellingen niet ombuigen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu het huidige volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (eerste volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU